

J. E. Bogomil:

Deset vprašanj.

1. Na kaj najrajši mislite?

Sam Bog ve, kam in kje romajo najrajši vaše misli? In tudi le On ve, kje se najrajši mude.

Zemlja jim je premajhna; dvignejo se k Bogu v silne višave, pohitevajo za solncem, za luno in za zvezdami. Marija in angeli in svetniki jim niso predaleč.

Ves svet preprezajo vaše misli. V Ameriki se mude pri bratih in sestrah, morda celo pri starših; v Afriko pohitevajo za črnimi zamorčki, po širni Aziji iščejo paganskih otrok. Najrajši pa se vam sučejo okrog sorodnikov, znancev, botrov, prijateljev.

Kaj pa — če smemo vprašati — ali kdaj pohite vaše misli tudi čez visoke Karavanke med koroške otročiče-Slovence, in spet dol na jug in zapad, v tužno Istro in v solnčno Goriško, do naših zatiranih bratcev in sestic?

V prihodnost tudi gledajo vaše misli, in mimo sedanjosti gledate nazaj v preteklost. Kajkrat vstane pred vami bridka misel: Kaj bi bilo, če bi mi starši umrli? Naj bi bilo to še dolgo sama misel in ne bridka resnica! Ugibate tudi, kaj bo z vami, ko boste veliki; o sreči sanjate, ki vas čaka; misel na preteče nesreče pa vam je skoroda tuja.

Nekateri izmed vas bi že radi malo pokazali, kakšni gospodarji so, in njih misli se podnevi in ponoči sučejo samo okrog tega, kar imajo. Od čmrljev, ki ste jih ob košnji ogrebli, pa do zajčkov v hlevu, od zajčkov pa do kupčije ž njimi, od kupčije do denarja, od denarja do hranilnice — ali pa — — do bonbončkov, do čokolade in do drugih sladkih dobrot. Morda mislite včasih še na goljufijo pri kupčiji, morda se vaše mišljenje že srečuje z lakomnostjo, s skopostjo? To bi ne bilo prav.

Tudi domača rodbina vam je večkrat v mislih. Ali ne? Kdaj ste pa zadnjič mislili na to, kaj bi storili, da bi bili res vredni sinovi in hčere svoje domačije? Ali kaj mislite na to, da bi bili mladi junaki, korenjaki, odločni nasprotniki pijančevanju, razuzdanosti, vlačugarstvu, pobojem in pretepom? Ali ste prepričani,

da boste svoji domovini največ koristili s plemenitim vedenjem, z neumorno pridnostjo?

Morda pa rajši mislite, kako bi se postavili z lepo obleko? Morda gleda iz vas že puhla ničemurnost in njena sestra — ošabnost?

Tudi k igračam večkrat polete vaše misli. S telesom ste v šoli, pri knjigah; oko gleda skozi okno, duh pa se pase še doma pri punčkah in konjičkih. Bog vam blagoslovi take misli! Samo to bi vas prosili, da bodite v šoli in pri molitvi bolj zbrani!

Ah, še to — morda pa blodijo vaše misli že po mlakužah greha? To vam hodi po glavi, kako bi nagajali v šoli, kako bi se znosili nad svojimi tovariši, kako bi posnemali nečednosti, ki jih opazujete tu in tam? — Takim mislim odločno pokažite vrata! Sreča bo za vas. V mlakužah živi le ostudna golazen.

Ej, pa urne so vaše misli, kakor ste sami urni in gibčni in poskočni. Urno begajo od predmeta do predmeta, nič jih ne ovira, nič jim pota ne zapira.

Pač pač! Kakor orel v višinah naj plava nad vami vedno velika misel na božjo pričujočnost. Ta misel naj urejuje vso tropo vaših misli, pa boste lahko vedno veseli in zadovoljni; celo misel na konec in na smrt za vas potem ne bo plašna in strašna.

M. Kunčič:

Otroci love kresnice.

»Kresničica zlata,
postoj, didl daj,
povej, kje so vrata,
ki vodijo v raj?
Brž z lučco prejasno
pokaži nam pot,
h krilatcem nas božjim
popelji odtod!«

Kresničica modra visoko zleti,
se deci strmeči poredno smeji:

»Aj, dečica, aj,
kdor misli na raj —
naj Bogcu, ne meni, se priporoči...«